

BYLO NÁM NĚKDY LÍP...

akce...
rozhovor s ...
jak jsem to prožil...
pozdávky...

WWW.WEMBLOUD.NET

Editorial

Zdravím všechny věrné i nevěrné čtenáře našeho mládežnického časopisu Bylo nám někdy líp...! Hned na začátku musím vysvětlit, proč vás na tomto místě zdravím já, Lucka, a ne Tom, jak tomu bývalo dosud. Vysvětlení je prosté – zkrátka jsme se při příležitosti celoprázdninového zamýšlení a zhodnocování, „jestli mělo vydávání tohoto plátku nějaký smysl“ (cituji doslova z červnového Tomova Editorialu) mimo jiné rozhodli, že se budeme v psaní úvodníčku více či méně pravidelně střídat. Tak proto dnes zdravím já...

Jak jsem už předestřela, prázdniny byly určeny jako čas, kdy se zamyslíme nad smyslem vydávání časopisu, nad tím, zda má smysl dělat ho i v dalším roce, co v něm dělat jinak, co stejně... A tak jsme se kromě jiných letních radostí taky zamýšleli. Předpokládali jsme, že v našem zamýšlení, co a jak dál s Bylo nám někdy líp... a jak ho dělat líp a přínosněji, nám hodně pomůže malý dotazníček, který jsme vložili do červnového čísla. Ale vzhledem k tomu, že nám ho vyplnili pouze dva lidé, museli jsme se zamýšlet bez vaší zpětné vazby, což je docela škoda. Na druhou stranu, jsme optimisté a bereme to tak, že časopis se vám zřejmě v současné úpravě natolik líbí, že k němu nemáte výhrad a připomínek : o) Takže konec napínání, zhodnotili jsme, že časopis bude vycházet dál! Věříme, že opět s vaší literární podporou, protože bez ní to nepůjde. Tož, končím a vám přeju pěkné čtení a taky hodně inspirace při psaní článků :o)

-Čiwi-

Tábor v dešti

Ve dnech 3.-13.7. 2005 se na Šumavě ve Srubech u Nýrska uskutečnil dětský stanový tábor dorostu. Pobytu se zúčastnilo celkem 17 dorostenců ve věku 8-14 let. Všichni byli ubytováni do stanů s podsadami, v řadě na zelené louce. Kolem louky z každé strany tekly potoky, takže jsme vlastně byli na ostrově :o) Tématem celého tábora bylo PUTOVÁNÍ HOBITA na motivy Pána prstenů.

Dorostenci byli rozděleni do tří rodů hobitů. První den tábora se na jejich slavnosti dověděli, že někde mezi nimi je prsten. Hobiti byli Gandalfem upozorněni na nebezpečí prstenu a názgûlů, kteří je nepřestanou pronásledovat, dokud prsten nenajdou.. A taky že jó..další noc se za táborem

ozývalo ječení přijíždějících názgûlů.. budíček..panika..útěk..pronásledování..záchrana..Aragorn. Chodec získal důvěru hobitů, připravoval je a cvičil v boji. V tenhle den, což byl třetí den tábora, se počasí začalo kazit. Pořád bylo zamračeno, sem tam sprchlo. Celé tábořiště bylo zablácené víc než zatravněné. Prkenné chodníky rozmístěné po táboře prozrazovaly

nejfrekventovanější cesty obyvatel tábora. Další den se docela vyjasnilo. Hobiti byli v Roklince radou vybráni pro zničení prstenu v Hoře osudu. Hobiti musí pokračovat v cestě k Mordou. Obloha opět zatažena.

Během dalších dní se počasí razantně zhoršilo. Některé naplánované akce a hry byly pozměněny nebo zrušeny v závislosti na počasí. Sedmý den se díky nečekaně skvělému počasí uskutečnil naplánovaný výlet do Německého Regensburgu (Gondoru). Celý den bylo hezky. Další den (neděle) – počasí prší :o(Namísto rekreačního koupání se naskýtala možnost bahenní lázně, či ledový potok. Situace začala být značně kritická. Hladiny potoků se rychle zvedaly..voda tekla i přes hlavní vchod do tábora-lávkou. Suchým oblečením dorostenci zrovna neoplývali.. „Pršalo po mnoho dní a vody stále stúpali“ .. „Ó, priateľ mój, kam sa schováš?“ – Dříve oblíbené budičky, nyní tvrdá realita. „Či do Klatov, nech tie ťa skryjú.“ Ano, po krátké poradě bylo rozhodnuto..evakuace.. I z rozbláceného tábora kdesi na druhém konci republiky kupodivu bylo kam jít. CB Klatovy pohotově podala pomocnou ruku a úkryt promoklákům. Sbalení dorostenci a vedoucí opustili své stany a během dvou hodin byli přemístěni do Klatovského sboru.

Ve zničeném táboře zůstali zodpo-

vědní dobrovolníci, kteří byli schopni napravovat škody způsobené velkou vodou, balit dorostové věci, nakládat vozejk a..hlídat tábor :o) V Klatovech mezitím probíhala improvizace dokončení programu. I ve ztížených podmínkách městské civilizace se vedoucím povedlo úspěšně dovést tábor. Po závěrečné bitvě hobitů s názguly, která proběhla ve stylu „Street“ na parkovišti, se hobiti vítězně dostali k Hoře osudu. Vybraní zástupci z hobitů přistoupili blíže, zatímco je zbytek rodu sledoval přes jezírko. Tehdy se poprvé z celého tábora objevila postava Gluma, který prsten ukousl a spadl do nitra Hory osudu. Zlatý hřeb celého tábora završilo zničení prstenu v podobě světelných efektů, poskytnuté profesionálním servisem (Bohuš Soudek), za které by se nemuseli stydět ani v Hollywoodu.

Po večeru slavení vítězství následovala krátká noc a poslední den. Balení, úklid evakuačního centra CB, odjezd domů..do Prahy..do Podolí.. do lékárny..do kanálu..zkrátka sme jeli dom po pobytě, na ktorej budem vzpomínat hodně dlouho, pretože takej tábor sme ešte..respektive..už.. zažili :o) ..tak to je koniec našej komédie..zlo prohráva a dobro žije..

-Koloshék-

Mládežnický pobyt tentokrát u Vsetína

Jako každý rok i letos se uskutečnil týden trvající letní mládežnický pobyt. Oproti minulým pobytům se v některých ohledech lišil. Konal se v polovině července a ne, jak bylo zvykem, v

srpnu jako návazná akce na EC. Také se v novodobé mládežnické historii poprvé využila stanová základna, která se nacházela v krásném prostředí Javorníků. Přestože se tábor rozklá-

dal pouhých 6 km od Vsetína, vedla k němu jen lesní cesta, která sice nebyla stále sjízdná úplně hladce a v některých úsecích se mírně sesouvala, ale všechna vozidla se po ní vždy bezpečně dopravila. :o) Faktem je, že účastníků pobytu nebylo zrovna nejvíce, tj. jejich počet různě kolísal asi kolem 20 lidí, i když naše řady posílily Peťa a Katka z jedné brněnské mládeže. Díky tomu se celý pobyt nesl spíše ve volnější a komornější atmosféře.

Role hlavního organizátora akce se s úspěchem zhostil Peťa a nelze nezpomenout věhlas polní kuchyně, kterou zastřešila Ivanka. Tématem duchovních programů bylo „světlo v

temnotě“, které byly připraveny většínou z materiálů KAMu. Jeden večer byl věnován i tématu druhého příchodu Pána Ježíše, což je problematika většinou při kázáních a programech opomíjená. Z rozmanitých aktivit lze namátkou zmínit třeba: návštěvu CB Vsetín s exkurzí v čerstvě vymalovaném kazatelském bytě, koupání ve vypuštěné přehradě Bystřička, Balaton, koží fotbal, výlet do Pulčinských skal, dřevo, hrneček na stožáru, píseň „O priateľ moj, kam kam sa...“ a mnoho dalšího. Osobně považuji pobyt za vydařený a po mnoha stránkách obhacující.

-Tó-

Campfest 2005

Pro ty kterým slovo Campfest nic neříká, je tady pár základních údajů. Je to křesťanský festival na Slovensku, plný worshipů, koncertů a duchovních programů. Pořádá to Mládež pre Krista, což je něco jako Odbor mládeže u nás... (aspoň myslím). Je to v Tatrách, přesněji v Tatranské Lomnici. Programy probíhají ve třech velkých stanech (nejmenší pro 1000 lidí a největší pro 4000 lidí). Každý stan má svůj vlastní program a od 20:00 byl hlavní program v tom největším stanu. Jen pro upřesnění bylo tam asi cca 4000 lidí.

Z naší mládeže po všemožných změnách jely 4 osoby: Peťa, Nick,

Luke a Marecko. Naši cestu nebudu rozebírat (bylo by to na dlouho), ale úryvek z ní si můžete přečíst na webloudwebu :o)

Já jsem z důvodu, který se můžete dočíst na webu, dojel až v piatok ráno :o) Celý Campfest byl zaměřený na oddíl z Bible - Iz 40, na který byli všechny duchovní programy. Podle toho se celý Campfest jmenoval Let Iz 40. Mě se tam nejvíce líbily skupiny Vždy@Všade, MiC a Neal Richards. Jinak tam byl úplně skvělejší iluzionista MR. JOY a Steve Murray, kterej tam předvedl namakanou pantomimu. Z dalších věcí jen tak namátkou, fireshow, závody motorek, filmy,...atd.

Vřele doporučuji tam jet příští rok, protože aspoň pro mě to byla nejlepší akce v životě a to ani trochu nepřeháním:o)

-Marecko-

„Zrcadlo, pověz mi...“ aneb Totam na Festivalu 3+1

Vedení Totamu: „Zrcadlo, zrcadlo, řekni mi, kdy je Totam v psaní scénářů a nacvičování nejplněnější?“

Kouzelné zrcadlo: „Ale, ale... každý přece ví, že těsně před termínem vystoupení a tudíž pod tlakem je Totam nejplněnější...!“

Tak tento parodovaný pohádkový úvod mého (upozorňuji, že velmi subjektivního) pojednání o tom, jak se to všecko semlelo, že jsme vystoupili na letovickém Festivalu 3+1, myslím, vcelku výstižně charakterizuje náš totamovský styl práce. Ačkoli jsme o vystoupení na festáku věděli už od března, s intenzivní prací na celé akci se začlo někdy v srpnu. Ale nebudu předbítat událostem a vezmu to hezky od začátku. Jak se to tedy semlelo, že jsme se objevili na 3+1?

To bylo tak... Pokud si dobře pamatuju, tak zhruba někdy v březnu Totam dospěl do bodu, kdy jsme si museli přiznat, že se nám nějak nedaří a že pro naši činnost tak trochu ztrácíme pozeňání „z nebe“. Je to na delší povídání, ono to bylo docela složité. Vezmu to krátce. Přemýšleli jsme, co s tím dál, jakým směrem se vydat a jestli vůbec Bůh chce, abysme Totam dělali dál. Bylo mi z toho tenkrát všelijak. A pak najednou přišel Tom s neuvěřitelnou zprávou: do naší mailové totamschránky (totam@centrum.cz) přišel dopis od koordinátorky letovického Festivalu 3+1. Koordinátorka – slečna Zachovalová – brouzdala netem a „náhodou“ narazila na stránky našeho souboru (www.totam.wz.cz). A nabídla nám, jestli nechceme v rámci doprovodného programu pro děti vystoupit v srpnu v Letovicích na 3+1! Úžasná náhoda! My křesťané na

náhody nevěříme, a tak jsme zajásali. Teda alespoň já jo. Pochopila jsem, že nám touhle cestou Bůh vzkazuje, že nám chce dát pozeňání pro další činnost a že chce, aby Totam fungoval dál. Přinejmenším do srpna :o)

A tak jsme zajásali, nabídku předběžně přijali, ovšem potom se objevily další složitosti a hledání nové cesty, já jsem zapochybovala, že jsem Boží vůli ohledně Totamu pochopila správně...a málem jsme naši účast na 3+1 odřekli. Řeknu vám, že Tom už sepsal dojemný odmítavý dopis, stačilo ho jen odeslat! Nicméně...kdesi se ve mně vzchopily poslední zbytky síly bojovat o seslanou příležitost a nakonec jsme se přece jen rozhodli, že vystoupíme. No bylo to poněkud divočejší období :o) Tato fáze probíhala někdy během května.

A co bylo dál? Volně se přesouvám k událostem června a července. Slečna koordinátorka po nás chtěla název našeho představení. Původně jsme měli v plánu hrát Mrazici, jenže jsme zjistili, že onoho srpnového času většina hlavních postav z Mrazice nebude doma a tudíž nemůžou vystupovat. Došlo nám, že bude třeba vymyslet něco nového. Nápad se hledá těžko...už už jsme propadali panice, ale po dlouhém přemýšlení přišla spásná myšlenka – vymyslíme zkrátka jen velmi všeobecný, nicneříkající název, pod který se následně

vejde jakákoli divadelní hra libovolného obsahu i rozsahu. Název pošleme slečně Zachovalové, která netrpělivě očekávala náš mail, a konkrétní hru a její scénář domyslíme v klidu během prázdnin :o))) A tak vznikl název hry „Wan story“. No není to na tom světě dobrodružné?

Srpen. Už je jasné, že Totam vystoupí ve zcela novém a neobvyklém složení. Jasně naopak vůbec není, co vlastně budem hrát. Festival se blíží, adrenalin stoupá, scénáře nikde a co hůř, nápad nikde. Ale zase se nám podařilo vcelku bez problémů domluvit termín a místo konání našeho celovíkendového soustředění, kde jsme měli intenzivně nacvičovat. Škoda jen, že stále není co nacvičovat :o) Takže, s pravdou ven, teprve 14 dní před datem festivalu jsme konečně dospěli k dramatizovatelnému nápadu a narychlo dali dohromady scénáře pěti netradičně pojatých pohádek! Týden

před festivalem jsme začali nacvičovat. No uznejte sami, může být takováhle akce vůbec požehnaná? Ehm... no jasněže může!!! :o) Náš nečekaný úspěch na festivalu to jasně dokazuje! :o) Nebudu to dlouze rozmazávat a opakovat již tolikrát opakované věty o nesmírné Boží pomoci a milosti, kterou jsme si opět příliš nezasloužili, anžto jsme vše hrotili na poslední chvíli, jak je naším nechvalně známým zvykem. Prostě...Bohu díky! Upřímně žasnu, že to takhle dopadlo. Bůh si to celý vedl, držel a požehnal...a Totamu se díky tomu zase otevřely nové možnosti a příležitosti. A já – coby správný nevěřící Tomáš – už teď konečně vím, že opravdu byla Boží vůle, abysme na festivalu vystoupili a vůbec...táhli to s Totamem dál. I když příště by možná nebylo od věci, kdyby jsme se neřídili tak doslova slovy kouzelného zrcadla v úvodu tohoto článku... nervy máme jen jedny... :o)

P.S. A vlastně jsem vůbec nepopsala, jak to samotné představení teda probíhalo, že? Ale ono to, myslím, ani nevadí...

P.S.2...i když nezmínit Rudův obrovský úspěch, který sklídl v roli Růženky...to by byla fakt škoda! Takže na tomto místě jej zmiňuju.

P.S.3. Doufám, že tenhle článek nebude číst slečna Zachovalová!

-Čiwi-

Tábor

„Ach jo! Za týden touto dobou už budu na táboře.“ Tato myšlenka mě pronásledovala celou sobotu - přesně týden před odjezdem na náš tábor. Jde o tábor pro sociálně znevýhodněné děti, který jsme v práci pořádali. Organizaci měl na starosti převážně kolega Pavel a já se mu snažila aspoň nějak pomoci. Ale spíše jsem z toho měla soužení, jelikož Pavel nic nechtěl a mě samotnou nic nenapadalo. Mé nulové zkušenosti s chystáním a vedením tábora mě znepokojovaly od samého počátku. Naposledy jsem byla na táboře jako děcko a hop hop...je ze mě rovnou vedoucí, a dokonce zástupce hlavního vedoucího – naštěstí jen papírově. „Co já tam budu dělat? Jak získám autoritu u dětí? Jaké hry pro ně mám nachystat?“ A mnoho dalších otázek mi vířilo hlavou a děsilo předem. Tížila mě i odpovědnost plynoucí z funkce zdravotnice, kterou jsem též měla v náplni práce a dělala ji poprvé. Nejhorší pro mě bylo, že jsem jela s partou vedoucích, kteří se znali z předchozích táborů a já jediná byla nezkušeným nováčkem. „Ojoj, mě se tam tak nechce.“ Čím více se blížil den odjezdu, byla jsem nervóznější a otrávenější. Měla jsem ohromnou chuť tábor zabalit a nikam nejít. Ale věděla jsem, že jet mám. Že Pán Bůh chce, abych jela, jen mi nebylo jasné proč. Musela jsem se vzdát mládežnického

pobytu a dalších aktivit kvůli táboru, na který se mi vůbec nechtělo.

Týden horečných příprav a balení uběhl více než rychle a sobota byla zde. Ráno jsem se modlila opravdu zoufale...aby se Pán Bůh postavil za průběh celého tábora. Aby tam byl se mnou a vedl si mě...když tedy chtěl, abych na něj jela:-).

Následujících 14 dní jsem měla možnost se opětovně přesvědčovat, že Pán Bůh vyslýchá naše modlitby a stará se o nás tak, jak si sami ani nedokážeme představit. Tábor pro mě znamenal ve spoustě směrů obrovskou školu. Třeba hned první odpoledne jsem musela překonat sebe sama (mám závratě ve výškách) a vylézt do skalní jeskyně, která byla dost vysoko, a ještě k ní vedla uzoulinká cestička ve skále. Jen pocit, že jsem vedoucí a nemůžu tedy být jediná, kdo tam nevyleze, mě vyžďuchal až nahoru, s klepajícími se koleny:-). Takových adrenalinovějších situací bylo více a pocit odpovědnosti za dětské svěřence plně nahradil nějaké mé závratě a strachy.

Děti do oddílu mi Pán Bůh krásně vybral. Byly spíše starší a ze všech našich dětiček ti méně problémoví. Oddíl jsem vedla s holkou, se kterou jsme si padly do oka a neměly větších rozepří. Jen škoda, že jsme ani jedna též neměly orientační smysl:-).

akce...

Na výletech jsme pravidelně chodily jinudy, než jsme měly, nebo se rovnou ztratily a telefonovaly kolegům, kudy že to máme jít. Ostatní si z nás utahovali, ale mobily měli naštěstí v pohotovosti. Dohromady nás vedoucích bylo šest, drželi jsme pospolu a rozuměli si.

Asi nejcitelnější zkušeností pro mě byl pocit svobody, který jsem na táboře prožívala ohledně sebe, svého chování. Trápivá mě, že jsem spíše tiššího založení, ne moc se projevuující. Na táboře jsem v tomhle zažila ohromnou svobodu. Když jsem chtěla, tak jsem mluvila a když ne, mlčela jsem. A ostatní to brali. Vím, že takhle

by přece správný křesťan a vlastně každý člověk měl žít každý den. Ale skutečnost je jiná a myslím, že nejevnom u mě.

Ještěže Pán Bůh není závislý na našich modlitbách. Ty se u mě pod nápirem aktivit a zvyšující se únavou omezily na krátké díky. Ale přesto jsem věděla, že Pán Bůh je se mnou a že celý tábor má opravdu v rukách. Bylo krásné cítit, že jsem Jím podpírána, že všechno, co se děje, se děje tak jak má. A proč jsem na něj teda vlastně měla jet? Protože Pán Bůh slyší a vyslýchá naše modlitby... akorát často jinak než my si představujeme...

-Máca-

rozhovor s ...

Rozhovor s Rudolfem Sychrou

Tímto číslem počínaje, zavádíme novou, a snad i pravidelnou, rubriku Rozhovor s... A začínáme pěkně zoztra, naší novou divadelní hvězdou - Rudolfem. Ruda byl k rozhovoru ochoten a pro nedostatek našeho času jsme si povídali za pomoci výpočetní techniky. Přiznám se, že to bylo bolestné a zpočátku pomalé, ale nakonec jsem se na Rudu i něco dozvěděla. Tak tady to máte.

Jak by jsi se charakterizoval?

No čekal jsem trochu konkrétnější otázky... Jako málo mluvný, uzavřený, příliš přemýšlející nad věcmi, ale se smyslem pro humor.

Konkrétnější otázky? Jako třeba „tvůj oblíbený autor hudby?“

Je to divný, ale já nemám žádného oblíbence. A poslouchám styl roku.

Jak jsi se dostal k TotAmu?

Když jsem došel na mládež, kde jsem asi nejvíc znal Toma Tintěru... takže to bylo všechno přes Toma. Mimochodem já se do TotAmu vůbec nehrnul, dostal jsem se tam úplně samospádem. Ale nakonec jsem rád, že jsem tam spadnul, neboť je to skvěle organizované a má to šmrnc.

Skvěle organizované? To jsi mě potěšil. Já si myslela pravý opak. No, ne každý ví, že tvoje první velká role byla ženská. Jak jsi se cítil?

Takže za 1. jsem odmítnul roli Růži, jenže asi dost málo razantně... 2. když už nebylo vyhnutí tak jsem do toho šel jen proto, že dnešní svět je přehlčen informacemi a reklamou a je potřeba ho někdy šokovat!

Žiješ v Boskovicích. Kam by jsi vzal náhodného turistu, kdybys mu chtěl ukázat pěkná místa v Bozaku?

Turistu bych posadil na kolo a vyjeli bysme na kopce a podívali se na Boskovice

jemně z ptačí perspektivy.

Takže žádné kavárny, žádná cukrárna, ale makačka na kole?
Ano přesně tak, já si raději vyjedu - na kavárny, hospůdky moc nejsem... totiž nesnáším kouř. I když ta cukrárna by bodla ☺.

Dalo by se říct, že máš rád sladké? A máš rád ještě něco jiného? O tvé slabosti pro PC už něco málo tuším.

Přesně tak. Ale jinak docela rád skládám počítačové sestavy.

Tohle je informace přímo nebezpečná. Petr Lipovský by ti o tom mohl vyprávět. V okamžiku, kdy se veřejně přiznáš k tomu co ti jde, můžeš očekávat zástupy lidí, kteří budou potřebovat tvoji pomoc. Pomáháš rád?

Náhodou mám radost, když mi něco jde a můžu v tom pomoci ostatním. Samozřejmě je určitá mez pomoci (aby z toho nebylo využívání). Ale když to přinese užitek na obou stranách, což většinou jo, tak to je bez diskuse.

Výborně. Přátelé, všichni to vidíte, vrhněte se na něj! Jak mi dobré duše řekly, tak tě čekají státnice. Kam máš v životě namířeno?

Po státnicích (nyní již úspěšně udělány, pozn. red) na pracovní úřad a budu se zdokonalovat angličtině jako samouk. Mezi tím budu hledat práci, ideální by bylo v telekomunikacích nebo mezi kompletací, ožívování PC a sítí.

Hodně štěstí. A kam míříš v duchovním životě?

Díky. Tak to je otázka přímo na tělo! Rozhodně nahoru a co nejmíň výkyvů (exponenciální růst). Samozřejmě to ale záleží na Boží milosti a na tom jak budu umět naslouchat a nechám se používat. Takže s toho vyplývá, líbit se Bohu a být užitečný.

To je krásné. Kde bereš v reálném životě sílu?

Reálný život je pro mě z Boží síly, je to ideální bezeztrátová energie (je těžké ji přijímat na plno, ale je nej).. Ale taky hodně od okolí, totiž přátelé a kamarádi. Pro tělo je i dobré jíst potravu, ale já kdybych mohl zavedu tablety a pilulky, bylo by to rychlejší a efektivnější.

Souhlas. Těch bych se nemohla přejít a tloustnout .. Když se ale vrátím. Hledáš v Bibli cíleně nebo se necháváš překvapit?

Je pravda, že mnohdy hledám cíleně a tak dlouho než to najdu a nedostanu odpověď. Ale víc ke mně mluví to náhodné slovo, je fascinující jak mnohdy sedne do životní situace až mi s toho běhá mráz či neskonálá radost.

To znám taky. Nepřestává mě to fascinovat. Stejně tak, jako Boha nepřestane „bavit“ nám to takhle servírovat. Máš ale i přesahy těchto „Božích sdělení“ i v běžném životě?

Co myslíš těmi přesahy?

No, jako když otevřeš knížku, podíváš se na film, dostaneš dopis, někdo naprosto mimo ti poví něco, co děsně potřebuješ v ten okamžik slyšet. Víš, jakoby ti lidé, knihy, filmy byli posíláni, napsány nebo natočeny jen kvůli tomu jedinému okamžiku a jen kvůli tobě.

No jo těch je hafo... ale ani se už moc nedivím, vždyť Bible je napsaná pro každého jednotlivce.

No, ono právě nejde jen o Bibli. Tím jsem myslela ty přesahy. Jako že Bůh s tebou mluví skrze ty absurdní situace i bez Bible.

No dívej, mluví, ale ty se poznávají složitěji... a na mě je potřeba to nějak doložit Bibli. Ale samozřejmě jsem otevřen k působení od Ducha Svatého. Ale jsou okamžiky, kdy se za něco modlíš a za chvíli to je tady... a ještě lepší než jsem myslel, no paráda.

Díky moc za rozhovor a pevně věřím, že se ti státnice podaří.

Helena Tománková

Příběh s čajem

Každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení. Jakub 1,19

Byl jsem pozván na návštěvu. Pozorná hostitelka si byla vědoma toho, že sblížování u stolu je umocněno tím, že se stolovníkům předloží něco dobrého k jídlu a pití. Podávala čaj a zákusky.

Ve chvíli, kdy dolévala čaj, neustále mluvila a mluvila. Žila zřejmě v domněnání, že můj hrnek je prázdný, a nevšimla si, že v něm mám ještě přes polovinu nedopitého čaje. A tak se stalo, že při dolévání ona stále mluvila, lila a lila a hrnek přetékal a přetékal.....

Tento příběh mi napověděl něco o mých vlastních rozhovorech s druhými lidmi. Kolikrát jsem byl podoben této hostitelce. Myslel sem to dobře. Mluvil jsem a mluvil podobně jako ona dolévala čaj. Nevšiml jsem si však, že v duši partnera není prázdný. A on byl zatím plný svých starostí, problémů, těžkostí, bolestí a nejistot. Už jsem se nedivil, žeš všechna má slova, všelijak dobře míněná, šla vlastně přes okraj jako ten čaj.

Rozhovor může zřejmě být účinný jen tehdy, naučíme-li se nejprve naslouchat a teprve pak s citem dolévat.

Povídej naslouchám Jaro Křivohlavý

Je možné, že nebudeme-li dnes ochotně naslouchat druhým lidem, nebudou oni zítra ochotni naslouchat nám.

Anne Long

-Dařan-

Všechno má svůj čas

Chci vám něco říct. Někomu jsem o tom říkala. Někomu ne.

Nedávno mi umřela babička. Bylo to drsné jak smirkový papír a byla jsem na to sama. V některých situacích by člověk neměl být sám. Zvláště, když se jedná o naše duše.

Měla jsem to štěstí, že absenci mé rodiny vyvážil kolega se svojí ženou a krizově mě zachytil i můj kněz. Obviňovala jsem se, smutnila a týrala se, přesně tak, jak už to při úmrtí blízkého člověka bývá. Když se rodina navrátila od moře a já mohla přestat s fušováním do pohřebnického řemesla, přešly i dny největšího smutku. A v tu dobu jsem otevřela knihu, kterou jsem si koupila asi týden předem. Na první straně byl odkaz na knihu Kazatel 3,1-8 Tak jsem si vytáhla Biblii. A Kazatele si přečetla. Jak už to tak chodí, byla to přesně ta slova, která jsem potřebovala slyšet. A během pohřbu jsem byla klidná, vyrovnaná a dokonce se i usmívala (což bylo divné zbytku rodině, ale oni si na mě už zvykli).

Tady bych mohla skončit. Jenže co se nestalo. O týden později jsem otevřela další knihu a ejhle. Opět kniha Kazatel, kapitola třetí, verš první až osmý. To už jsem se smála. Byl to jiný autor, jiná kniha, jiné téma. Tak jsem opět s klidem na duši poděkovala Pánu za to, že nejenže dokáže pomáhat vždy, když je třeba, ale dokonce má i smysl pro humor. Tak mi dovozte, abych dotýcnou pasáž odcitovala a přidala k ní myšlenku Roberta Fulghuma.

PS: Teď čtu autobiografii jednoho geniálního kolumbijského spisovatele, nositele Nobelovy ceny a nenapravitelného prostopášníka. Tak čekám, kdy narazím na Kazatele 3,1-8

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas:

Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat;

je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat;

je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat;

je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat;

je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat;

je čas roztrhávat i čas sešívát, je čas mlčet i čas mluvit;

je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas.

Kaz 3,1-8

Na veškeré dění pod nebem je opravdu čas.
 Je čas i na veškeré rituální přechody,
 Na svatby a pohřby, promoce i odchody do penze.
 Čas na výročí i na shledání
 čas na východ i západ slunce, čas na měsíc i deště, čas na hvězdy.
 Čas na první nadechnutí – „ach“ – a čas na poslední vydechnutí – „och“.
 Ale mezi tím nastává ten nekonečný okamžik ...
 čas umýt nádoby
 a čas vyvenčit psa.

Robert Fulghum

-Hela-

Pozvání na výšlap do Vlkova

V sobotu 8. října 2005 se uskuteční již druhý ročník akce nazvané Výšlap do Vlkova. Jedná se o nenáročnou procházku z Letovic do nedaleké osady Vlkov, kde budou následovat další aktivity, jako je posezení u kávy a čaje, něco se sehraje na místním hřišti a na závěr bude tradiční táborák. K odchodu se sejde-
 me nejspíše ve 13.45 hod. před vlakovým nádražím v Letovicích, ale přesný čas bude případným zájemcům ještě dále upřesněn. Další informace, upřesnění doby „startu“ a kontakty najdete na stránkách Totamu www.totam.wz.cz. Takže směle akci podpořme a do Vlkova i letos dojděme:-)

-To-

Kočovní skupinka

Co to je? Nic o tom nevím!?! Co to má zase znamenat? Možná si i Vy si kladete podobné otázky, když se doslechnete něco o „kočovní skupince“. Přestože jsme se snažili vše na mládeži osvětlit, vysvětlování a objasňování není nikdy dost. Takže vše, co potřebujete vědět o „kočovní“ skupince najdete na webu www.skupinka.wz.cz. Zatím proběhlo první setkání ve Vlkově, další se uskuteční v sobotu 1. října v Boskovicích v 17 hodin, kam jste zváni. Zkušební provoz kočovní skupinky bude probíhat do konce roku 2005, pak se vše vyhodnotí a rozhodne co dál. Organizování skupinek má na starosti Ruda Sychra, tak na něho můžete směřovat svoje případné dotazy a podněty:-)

-To-

Bylo nám někdy líp... - měsíčník (nejen) mládeže CB Letovice. Vydává TotAm...

BNNL

Šéfredaktor: Tomáš T. (tomas.tin@seznam.cz)
 Redakce: Lucie J. (ciwinka@centrum.cz)
 Grafická úprava a tisk: Peťan L. (petan@wembloud.net)
 Ruda S.

Jazyková korektura: neproběhla:-)
 Cena: za „dobrovolný“ příspěvek do kasičky TotAmu
 Příští redakční uzávěrka - není stanoveno
 Nynější náklad je 50 ks.

www.wembloud.net

www.wembloud.net